Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 986 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2025 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer:
Naam : K. (…)
voornaam : N. (…)
geboortedatum : (…).1981
geboorteplaats :
nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/12/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
□ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van : betrokkene gooide sieraden weg toen hij de patrouille tegenkwam. Betrokkene kan niet verklaren waar de sieraden vandaan komen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
De persoon weigert gehoord te worden in de gerechtelijke procedure en vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken te beantwoorden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gecombineerd met een schending van de formele motiveringsplicht van de administratieve akten zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1. L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :*
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van : betrokkene gooide sieraden weg toen hij de patrouille tegenkwam. Betrokkene kan niet verklaren waar de sieraden vandaan komen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2. L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :
(…)

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de

l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.
En outre, l'Office des Étrangers ne démontre pas plus les raisons pour lesquelles le requérant, par son comportement, peut compromettre l'ordre public.

À tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant peut compromettre l'ordre public.

Dans le cas présent, il n'existe aucun élément qui permet d'affirmer que le requérant se serait rendu coupable de vol ou d'achat de stupéfiants.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). […] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».
Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger [3] ».
Dans un arrêt n° 301 973 du 21 février 2024, Votre Conseil a estimé, dans une situation en tout point comparable : « En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse fixe la durée de l'interdiction d'entrée attaquée à trois ans en estimant que « Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée ».
La partie défenderesse avait notamment relevé que « L'intéressé a été contrôlé en flagrant délit de vol à l'étalage (ZP La Louvière le 08/07/2023).

La simple référence à la « gravité des faits », laquelle n'est nullement explicitée, ne peut suffire, en l'espèce, à conclure que la partie défenderesse a bien apprécié si le comportement personnel du requérant constitue un danger actuel et réel pour l'ordre public.
La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

En l'occurrence, la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès verbal constatant une infraction, mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra.

Le Conseil estime, au vu de ces éléments, que la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé le second acte attaqué en fait, au regard de l'article 74/11, § 1, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. »

Dans un arrêt du 18 février 2025, le premier président du CCE a mentionné : « La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.
En l'occurrence la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès verbal constatant une infraction, mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace «réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra. ».

En l'espèce, l'Office des Étrangers ne démontre aucunement en quoi le requérant, par son comportement, constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

4.
Enfin, la partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste. L'interdiction d'entrée étant illégale doit être annulée."

2.2. Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).
De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom voor de duur van het inreisverbod gekozen wordt voor een termijn van drie jaar:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van : betrokkene gooide sieraden weg toen hij de patrouille tegenkwam. Betrokkene kan niet verklaren waar de sieraden vandaan komen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De persoon weigert gehoord te worden in de gerechtelijke procedure en vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken te beantwoorden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. (…)
§ 3. (…)"

2.2.3. In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*" (overweging 6), dat men rekening houdt met "*alle omstandigheden eigen aan het geval*" en dat men "*het evenredigheidsbeginsel respecteert*" (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*". Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering "*gepaard gaat met*" een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevengeschikt voegwoord "***of***", blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen. De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen.

2.2.4. Verzoeker betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing niet aantoont om welke redenen hij door zijn gedrag de openbare orde in gevaar zou kunnen brengen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet goed gemotiveerd is. Verzoeker betoogt dat in deze zaak geen enkel element aanwezig is dat kan bevestigen dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan diefstal of aan de aankoop van drugs. Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangetoond op welke wijze hij door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hem thans een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en niet op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: "*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*" Aangezien voormelde bepaling niet de grond van de bestreden beslissing uitmaakt, en verweerder het openbare orde motief in de bestreden beslissing louter aanwendt om de duur van het inreisverbod van drie jaar te motiveren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder moet aannemelijk maken dat het gedrag van verzoeker van die aard moet zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. De verwijzing naar het arrest met nummer 240/17 van 16 januari 2018 van het Hof van Justitie is om die reden dan ook niet dienstig. Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arresten met nummer 301 973 van 21 februari 2024 en een niet nader gespecifieerd arrest van 18 februari 2025 wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.
Verder betwist verzoeker ook niet dat uit het administratief verslag/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Brussel West op 13 december 2025 blijkt dat hij op heterdaad werd betrapt toen hij sieraden weggooide toen hij de patrouille tegenkwam. Verzoeker betwist evenmin dat hij "*niet (kan) verklaren waar de sieraden vandaan komen*". Dit vindt steun in stuk 19 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt. Ook in het kader van zijn verzoekschrift verklaart verzoeker niet waar deze sieraden vandaan komen en waarom hij deze weggooide toen hij een politiepatrouille tegenkwam.

Verzoeker kan wel worden bijgetreden dat er op heden geen elementen zij waaruit blijkt dat hij verdovende middelen heeft aangekocht. Door middel van dit betoog toont verzoeker evenwel niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gemotiveerd: "*Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van : betrokkene gooide sieraden weg toen hij de patrouille tegenkwam. Betrokkene kan niet verklaren waar de sieraden vandaan komen.*"

Verzoeker betoogt dat er op heden geen elementen zijn waaruit blijkt dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan diefstal. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan volgende motieven uit de bestreden beslissing: "*Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van : betrokkene gooide sieraden weg toen hij de patrouille tegenkwam. Betrokkene kan niet verklaren waar de sieraden vandaan komen.*" Verzoeker betwist ook niet dat hij op 13 december 2025 op heterdaad werd betrapt toen hij sieraden weggooide toen hij een politiepatrouille tegenkwam. Door middel van zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in stuk 19 van het elektronisch administratief dossier feitelijk onjuist zouden zijn. Ook in het kader van zijn verzoekschrift verklaart verzoeker niet waar deze sieraden vandaan komen en waarom hij deze weggooide toen hij een politiepatrouille tegenkwam.

2.3.5. Verzoeker betoogt nog dat, wanneer de redenering van verweerder wordt gevolgd, uit het simpele gegeven dat men zonder visum het grondgebied betreedt en dat men geen adres heeft zou volgen dat men

een inreisverbod gedurende drie jaar opgelegd krijgt. Volgens verzoeker maakt dit een manifeste appreciatiefout uit.

Verzoeker gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Thans wordt verzoeker geen inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd omdat hij zonder visum naar België is gekomen en/of omdat hij geen vast adres heeft. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat aan verzoeker dergelijke zaken worden aangewreven. Wel wordt de geldingsduur van drie jaar als volgt verantwoord:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL WEST op 13/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van : betrokkene gooide sieraden weg toen hij de patrouille tegenkwam. Betrokkene kan niet verklaren waar de sieraden vandaan komen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
De persoon weigert gehoord te worden in de gerechtelijke procedure en vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken te beantwoorden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

2.3.6. Waar verzoeker aanvoert dat een inreisverbod van drie jaar streng is, dient te worden opgemerkt dat verweerder zich houdt aan de termijn, zoals voorzien in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals in deze zaak het geval is.

Gelet onder meer op de door verzoeker gepleegde feiten toont verzoeker niet aan dat en gaat het naar oordeel van de Raad niet elke redelijkheid te buiten om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

2.3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU